

- 180 Αἶ, [αἶ], ψυχὴ πολύπονε, πολυσυμφορωτάτη, |
22ν πῶς ἀπαντᾷς, παράδοξον, πῶς οὐκ ἐρράγης, ξένον·
οἱ πόνοι ὅπου σὲ εἰσέβησαν, ποῦ τοὺς χωρεῖς εἰπέ μοι·
κουκκὶν – κουκκὶν ἂν σωρευθῆ, τὸ μόδιον νὰ γεμίση,
καὶ σὺ ψυχὴ μου, βέβαιον ἀκόμη οὐκ ἐγεμίσθης·
- 185 τὸ ποῦ καὶ πῶς οἱ πόνοι σου χωνεύονται θαυμάζω.
Οἱ πόνοι ἐξηναισχύντησαν εἰς τούτας τὰς ἡμέρας·
ἂν εὔρουν εἰς κατώφορον ψυχὴν ἀναγκασμένην,
ἐκεῖ περισυνάγονται καὶ πολεμοῦν τὴν πνίξιον.
Ψυχὴ, περισωρεύθησαι καὶ ὡς ἠπορεῖς ἀπάντα.
- 190 Οἱ πόνοι ἅψα σὲ εἰσέβησαν κ' ἑκατεσκούρωσάν σε
καὶ οὐκ ἔχουν ἄλλο ἐνθύμησιν, ὡς βλέπω, νὰ σὲ ἀφήσουν.
Τοῦ πόνου τὸ ἀνώφορον ἦρξου, ψυχὴ, ἀναβαίνειν
καί, ὡς ἔνι κακοανάβατον, μὴ ἀποσταθῆς φοβοῦμαι.
Ψυχὴ μου, βλέπω, ἠτόνησες, καὶ ὁ πόνος ἐπιβαίνει
- 195 καὶ ὀκάτι δειλιάζω σε, φοβοῦμαι οὐ μὴ ἀπαντήσης.
Ψυχὴ μου κακοτύχερε, μίαν ἐχάρης ὥραν
καὶ λύπη διεδέξατο ἄπαυστος τὴν χαρὰν σου·
ψυχὴ μου κακορρίζικε, μίαν ἐφάνης ὥραν
καὶ ὡσεὶ σκιὰ διέβηκες, ἐχάθης, ἐκρυβήθης·
- 200 ψυχὴ μου, ὡς ἄστρον ἔλαμψες, ἀνάτειλες ὡς φέγγος
καὶ νέφος ἀπροσδόκητον ἦλθεν, ἐκάλυψέ σε·
ψυχὴ μου, ὅπου σὲ βλέπουσιν κἂν ψίχα ὅτι ἀναπνέεις,
παρὰ καιρὸν ἐγήρασες, ἐψύγης, ἐμαράνθης.

Εὐδοξος Τσολάκης επιμ., *Μιχαὴλ Γλυκά στίχοι οὗς ἐγράψε καθ' ὃν κατεσχέθη καιρὸν, ΕΕΦΣΠΘ 3* (1959).